

Arrest

nr. 75 198 van 15 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 november 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Russische nationaliteit, houdt voor vanuit Ingoesjetië samen met haar echtgenote op 30 september 2009 via Polen naar Frankrijk te zijn gereisd, waar zij een asielaanvraag heeft ingediend. Op 12 augustus 2011 stelt de verzoekende partij naar België te zijn gekomen, waar haar echtgenote en twee kinderen reeds eerder zijn aangekomen.

Op 16 augustus 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wordt geacht hiervan afstand te hebben gedaan daar zij geen gehoor heeft gegeven aan de oproeping voor verhoor.

Op 5 oktober 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat de verzoekende partij reeds op 6 september 2008 geregistreerd werd in Polen en op 27 oktober 2008 in Frankrijk.

Op 14 oktober 2011 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Franse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 20 oktober 2011 gaat Frankrijk akkoord met de overname van de verzoekende partij op grond van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Op 21 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten K. M.(...)

geboren te N.(...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 12.08.2011 is toegekomen in België. Op 16.08.2011 vroeg betrokkene een eerste keer asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene bood zich echter niet aan voor zijn afspraak op de DVZ van 29.08.2011 en gaf hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg. Op 14.09.2011 werd de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen er door de DVZ van op de hoogte gebracht dat betrokkene geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Op 27.09.2011 stuurde het opvangcentrum van het Rode Kruis in Bastogne weliswaar een medisch attest op voor betrokkene, opgesteld op 26.09.2011 en dus na de reeds genomen afstand van zijn asielaanvraag. Aangezien uit het medische attest van 26.09.2011 bleek dat het ruim na de einddatum van de hospitalisatie van betrokkene, in casu 01.09.2011, werd opgesteld en betrokkene dus ruim de tijd heeft gehad om zich binnen de vijftien dagen na zijn laatste oproepingsdatum, in casu 29.08.2011 aan te bieden, was er voor de DVZ dan ook geen reden om deze beslissing tot afstand van de asielaanvraag, in te trekken. Op 05.10.2011 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten vervolgens voor een tweede keer het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn te N.(...) op (...).

Uit het Eurodacverslag van 05.10.2011 blijkt dat betrokkene in Polen en Frankrijk asiel heeft aangevraagd en de Franse autoriteiten hebben op 20.10.2011 het verzoek tot terugname voor bovengenoemde persoon ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.10.2011 dat dit zijn tweede asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Polen en Frankrijk Betrokkene verklaarde verder dat hij op 02.09.2008 vanuit N. via de trein en taxi via Beslan naar Moskou reisde. Van daaruit zou hij rond 05.09.2008 per vrachtwagen naar Polen gereisd zijn. In Polen vroeg hij op 06.09.2008 asiel aan. Tot 29.09.2008 zou hij in een opvangcentrum verbleven hebben waarvan hij de naam niet kent. Betrokkene stelde dat hij de uitkomst van deze asielaanvraag niet afwachtte en op 29.09.2008 per auto vanuit Polen naar Frankrijk gereisd zou zijn waar hij op 30.09.2008 zou zijn aangekomen en eind september 2008 asiel zou hebben aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij in Parijs in een hotel verbleef en dat hij er aanvankelijk in de Dublin-procedure zat maar dat die uiteindelijk zou zijn stopgezet en dat hij zijn laatste negatieve beslissing eind 2010 kreeg. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij op 12.08.2011 vanuit Parijs per trein naar België kwam waar hij op 12.08.2011 zou zijn aangekomen en bijna vier maanden later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 05.10.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen en Frankrijk asiel heeft aangevraagd alsook de verklaring van betrokkene dat zijn Dublin-procedure in Frankrijk zou zijn stopgezet, werd op 14.10.2011 een terugname verzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Franse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Franse autoriteiten lieten op 20.10.2011 aan de Belgische autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/33/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem zou repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zijn vrouw en twee kinderen in België zouden zijn (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder geen familie in Europa te hebben (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot de familieleden die in België zouden, met name zijn echtgenote O. Z.(...) (o.v.(...)) en twee kinderen K. D.(...) (°(...)2009) en K. A.(...) (°(...)2011) dient te worden opgemerkt dat in het kader van betrokkene verklaarde echtgenote en haar twee minderjarige kinderen op 28.07.2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied binnen de zeven (07) dagen te verlaten, werd genomen waarvan ze op dezelfde dag in kennis werd gesteld en waarin gesteld wordt dat zij zich in het kader van de Dublin-II-Verordening naar Frankrijk diende te begeven. Indien betrokkene verklaarde echtgenote O. Z.(...) (o.v. (...)) zich met haar twee minderjarige kinderen alsnog op het Belgische grondgebied zou bevinden dan dient te worden opgemerkt dat dit verblijf de facto illegaal is aangezien uit het administratief dossier van betrokkene verklaarde echtgenote blijkt, dat zij niet over enig legaal of wettelijk verblijfsstatuut in België beschikt. Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 derhalve niet aan de orde. Een kopie van deze beslissing werd in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 30.08.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit op aanraden van derden is omdat België een goed land zou zijn (DVZ, vraag 19). Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat hij van derden gehoord zou hebben dat het een goed land is.

Betrokkene haalde bij de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen aan dat er veel Tsjetsjenen zijn in Polen (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaring om zich eventueel te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, dient te worden opgemerkt dat de Franse autoriteiten op 20.10.2011 een expliciet terugnameakkoord gaven voor betrokkene op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Het zijn aldus de Franse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. Dat er dus veel Tsjetsjenen in Polen zouden zijn is als reden op zich om te verzetten tegen een overdracht naar de voor

de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke lidstaat dan ook niet relevant, aangezien Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is en niet Polen.

Betrokkene haalde bij de vraag naar zijn gezondheidstoestand aan dat hij aan hepatitis C en Aids zou lijden (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze verklaringen, met name dat hij aan hepatitis C en Aids zou lijden, dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Een terugkeer naar Frankrijk kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Franse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Frankrijk in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Franse autoriteiten aan de Frans-Belgische grenspost te Rekkem.”

Op 25 november 2011 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 70 845 van 28 november 2011.

Bij huidig beroep beoogt de verzoekende partij de nietigverklaring van voormelde beslissing.

Op 28 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 16 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), “de 6de overwegende” en artikel 3, lid 2 en artikel 8 en 15 van de Dublin-II-Verordening, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende voert ter adstruering van dit enig middel het volgende aan:

“Enigste middel: schending van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van de 6de Overwegende en artikelen 3 lid 2, 8, 15 van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht

Eerste grief:

Verzoeker verwijst uiteraard naar de arresten van Uw Raad van 17 februari 2011 en meer bepaald artikel 56.201 dat perfect toepasbaar is in onderhavige geval. Verzoeker herneemt bijgevolg onderdelen van dit arrest om de redenering later aan zijn dossier toe te passen.

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3.2.2.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.2.2.2.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of liet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

1) Betreffende het bestaan van een gezinsleven

Verzoeker lijdt aan HIV en aan Hepatitis C.

Hij is heel zwak en mager.

Hij heeft dagelijkse verzorging nodig en heeft daarbij hulp nodig (stuk 2).

Het gesloten centrum is zeker geen aangewezen plaats voor hem (stuk 3).

Hij is getrouwd met Mevrouw O. Z.(...) met wie hij twee kinderen heeft. Samen maken ze één gezin uit zoals door verwerende partij zelf uiteenzet.

In casu, wordt het gezinsleven niet in vraag gesteld door verwerende partij. Enkel wordt onderlijnd dat de illegale verblijfstatus ten gevolge van de betekening van een bijlage 26 quater op 28 juli 2011 van de echtgenote en de kinderen verzoeker het recht niet gunt om in België te kunnen blijven.

Niettemin, wordt de familie van verzoeker in een Rode Kruis centrum onthaald (stuk 4).

In het arrest nummer 56.210 werd vastgesteld dat 3.3.2.2.5.:

"Om te beoordelen of er in casu sprake is van een gezinsleven dient te worden nagegaan of er nog banden waren tussen de verzoekende partij en haar vader. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 december 2010 in België aankwam. Bij het indienen van haar asielaanvraag gaf zij hetzelfde adres in België op als haar vader. De verzoekende partij legt tevens een kopte neer van het immatriculatieattest van haar vader, waaruit blijkt dat deze op hetzelfde adres verblijft. De verzoekende partij heeft ten tijde van haar verhoor verklaard dat zij naar België is gekomen om haar broer en vader te vervoegen.... Voorts heeft de verzoekende partij ook laten uitschijnen dat haar vader haar nodig heeft. In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij, ter staving van haar eerdere verklaringen, een attest van de psychotherapeute die haar vader bijstaat.. Uit dit attest blijkt dat de verzoekende partij van bij haar aankomst in België gezorgd heeft voor haar vader. Ook dit gegeven lijkt op het eerste, gezicht te wijzen op het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De exact zelfde redenering kan in onderhavige geval gehouden worden.

Het feit dat het gezin van verzoeker niet over een legaal verblijf bezit doet hier niet toe.

2) Betreffende de positieve verplichting

Het arrest van Uw Raad nummer 56.210 bepaald dat:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen ivorden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM".

De echtgenote van verzoeker verblijft met hun twee zeer jonge kinderen in een open centrum te Yvoir.

Ze willen verzoeker bijstaan in deze moeilijke momenten. Verzoeker lijdt heel veel en is erg vermagerd. Hij ziet er niet goed. Zonder zijn familie is hij werkelijk alles kwijt.

De vrouw van verzoeker diende een regularisatie aanvraag op basis van artikel 9 ter in (stuk 5). Ze lijdt aan PTSD en de afwezigheid van haar man verbetert hier niets aan.

Deze aanvraag is nog in onderzoek.

Bijgevolg, zijn ze onverwijderbaar nu er onmogelijk een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd mag worden nu een afwijzing van een 9 ter aanvraag die niet ten gronde beoordeeld werd een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt.

« Een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vw, onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, schendt art. 3 EVRM wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst (RvV 14.397, 25 juli 2008 -noot-RvV 37.026, 15 januari 2010-RvV 39.483, 26 februari 2010-RvV 41.760, 19 april 2010).

Bijgevolg, kan het familiaal leven enkel in België verder gezet worden.

Bijgevolg, zou hij zich niet ergens anders kunnen vestigen om zijn familiaal leven te lijden, noch in Frankrijk, noch in Ingoeshetië.

Ook al zou het verblijf van verzoekers echtgenoot niet wettig zijn, dient in huidig geval artikelen 3.2 en 15 van de Dublin II verordening toegepast worden.

Artikel 15.2 HUMANITAIRE CLAUSULE

1.Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielerzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2.Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielerzoek kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

De omstandigheid dat door Frankrijk geen verzoek gericht werd aan België zou de toepassing van dit artikel 15 dat nauw verbonden is met fundamentele rechten niet mogen inperken nu verwerende partij op basis van artikel 3.2. van de verordening steeds de mogelijkheid heeft om unilateraal te beslissen om elke asielaanvraag te behandelen.

Lid 2 van artikel 15 van de Dublin verordening omschrijft de exacte situatie van verzoeker, en nergens wordt vermeld dat het om een legaal verblijf gaat.

Voor nu krachtens de zesde overwegende van de Dublin II verordening: "De eenheid van het gezin moet worden gehandhaafd, voorzover dat verenigbaar is met de overige doelstellingen die worden nagestreefd met de opstelling van criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek".

Tweede grief:

Op 11 augustus 2011, werd een aanvraag 9 ter ingediend door de echtgenote van verzoeker (stuk 5).

Artikel 9 ter werd ingevoerd ter gelegenheid van de omzetting van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Artikel 9 ter moet aangezien worden als een bepaalde procedure om een subsidiaire beschermingsstatuut te bekomen. Dit vloeit duidelijk voort uit de bijlagen de het wetsontwerp van 10 mei 2006 (DOC 51 2478) en meer bepaald in de vergelijkende tabel en werd ook door het Grondwettelijk hof (Arrest van 26 november 2009, nr. 193.2009) aangestipt.

Krachtens artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet:

"Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4".

Artikel 8 van de Dublin Verordening bepaalt wat volgt:

"Wanneer een gezinslid van een asielzoeker in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen".

In casu, kreeg de aanvraag 9 ter nog geen beslissing in eerste aanleg, zodanig dat de asielaanvraag van verzoeker op basis van artikel 8 van de Dublin Verordening in België onderzocht had moeten worden.

Derde grief:

Er werd toepassing gedaan van artikel 16.1.e van de Dublin II verordening, wat betekent dat verzoeker in Frankrijk reeds uitgeprocedeerd is. Verzoeker zou dus terug naar Ingoeshetië gevoerd worden waar hij geen toegang zou hebben op de nodige verzorging. Bovendien, volhardt hij dat hij nog een vrees voor vervolging koestert omwille van één van de redenen zoals vermeld door de Conventie van Genève.

Bovendien, wordt deze bewering bevestigd door de huidige politieke en sociale situatie in Noord-Caucasus: deze is nog steeds ingewikkeld en er vinden regelmatig aanslagen plaats. Een dokter van Artsen zonder grenzen legt in april 2008 uit dat: "Sur le plan médical, il y a un problème de manque de personnel. Des médecins sont partis tandis que d'autres exercent d'autres activités pour pouvoir s'en sortir financièrement." ¹ <http://www.msf-azg.be/fr/main-menu/actualites/infis/news-detail/table/911.html>

Bovendien schrijft een andere arts van Artsen zonder grenzen dat krachtens de evaluaties van hun organisatie, de bevolking nog steeds een versterking van hun bestaande sanitaire structuren nodig heeft. ² <http://www.msf.ca/fr/actualites/dernieres-nouvelles/2008/08/chechnya-program-activity-update/> Wat de specifieke behandeling betreft van de HIV patiënten, is deze niet beschikbaar:

« La Tchétchénie manque de systèmes de dépistage du VIH et la trithérapie — traitement avec trois antirétroviraux pour ralentir le développement de la maladie—, n'y est pas encore accessible, relève Mme Bormotova » (<http://www.avmaroc.com/actualite/sida-caucase-nord-a83344.html>).

« MSF se concentre sur le Nord-Caucase, en situation post-conflit, et y offre un soutien en traumatologie, santé mentale, gynécologie et pédiatrie. Un appui pour le traitement de la tuberculose (TB) est également fourni.

Les soins de santé en Tchétchénie ont été asphyxiés par plus d'une décennie de guerre. La majorité des médecins ont fui, et la sécurité reste précaire pour des centaines de milliers de civils et déplacés internes. MSF offre des soins primaires de base, de la chirurgie et des services de santé mentale, tout en soutenant le programme tchéchène de lutte contre la TB. Pour des raisons de sécurité, le personnel international sur place est limité, et les programmes sont gérés par du personnel tchéchène soutenu par l'équipe internationale basée à Moscou. Dans la capitale tchéchène, Grozny, MSF offre des soins primaires aux communautés les plus vulnérables ayant un accès limité voire nul aux services médicaux. Des équipes mobiles comprenant un thérapeute, un gynécologue, un pédiatre et un psychologue ont assuré environ 38.000 consultations médicales en 2007 dans six centres d'accueil temporaire pour les déplacés tchéchènes ayant retrouvé leurs maisons détruites à leur retour d'Ingouchie. Les autorités locales ont tenté de fermer ces centres pour résoudre le problème des déplacés internes ; mais en l'absence d'une solution alternative, ils ont été maintenus et renommés « foyers communautaires » (<http://www.msf-azg.be/fr/main-menu/msf-sur-le-terrain/msf-dans-le-monde/detail-pays/table/7.html>).

Vierde grief

Gezien verzoeker uitgeprocedeerd is, zal hij onmiddellijk aangehouden worden met oog op een repatriëring.

Volgens verwerende partij, zou hij toch nog de nodige verzorging kunnen verkrijgen in Frankrijk.

Dit betwijfelt verzoeker ten zeerste, en grondt zich hiervoor op verslagen.

Het artikel dat de procedure voor zieke vreemdelingen werd in mei 2011 hervormd.

In bijlage, vindt Uw Raad een verslag van 2008 over de werking in praktijk van de toenmalige wetgeving. Op het terrein, was de effectieve verzorging nogal weinig toegankelijk en efficiënt (stuk 6). Op 4 mei 2011, werd het artikel veranderd wat heel veel kritiek leverde van de medische en associatieve wereld (stuk 7).

Hieronder is de samenvatting van de nota opgemaakt door de "Conseil national du Sida" van Frankrijk tegen de goedkeuring van de invoering van het nieuw artikel 17 ter in de wet.

« Le Conseil national du sida estime que la modification de l'article L-313-II-1° du code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (CESEDA), si elle venait à être adoptée dans les termes de l'article 17 ter du projet de loi:

-> serait une source d'incertitude juridique préjudiciable aux droits et à la santé des personnes étrangères malades légitimement susceptibles de bénéficier du dispositif actuel de droit au séjour pour raisons médicales;

-> entérinerait une interprétation très restrictive du droit au séjour pour raisons médicales, contraire à l'esprit et à la finalité des dispositions introduites par la loi du 11 mai 1998;

-> risquerait d'entraîner un rejet massif des demandes de titre de séjour ou de renouvellement, dont les conséquences peuvent être extrêmement graves pour la santé des requérants, particulièrement en cas d'éloignement effectif du territoire, mais également dans le cas où la personne demeurerait en France dans une situation d'irrégularité qui compromettrait, différerait ou interromprait sa prise en charge médicale;

-> comporterait des risques sérieux pour la santé publique, notamment en termes de diffusion des maladies infectieuses telles que le VIH, les hépatites ou la tuberculose et plus particulièrement de formes résistantes de ces pathologies ;

-> serait en contradiction avec les politiques de santé conduites en France et avec les objectifs de différents plans nationaux de santé;

-> serait également en contradiction avec les positions soutenues par la France au plan international en matière de santé et de développement ;

-> entraînerait des reports de charges au sein du système de protection sociale français considéré dans son ensemble et non une économie ;

-> risquerait de réduire l'efficacité de l'investissement consenti pour la prise en charge médicale des étrangers durablement présents sur le territoire français et par conséquent d'aggraver à terme la dépense publique.

Au regard de cet ensemble de raisons, le Conseil national du sida recommande au Gouvernement et au législateur, lors des débats parlementaires en seconde lecture, de confirmer, conformément au vote du Sénat en première lecture, la suppression de l'article 17 ter du projet de loi « Immigration, intégration et nationalité ».

Nu de wet wel degelijk hervormd werd, loopt verzoeker een groot risico, om alleen, zonder enige hulp, op straat terecht te komen en zo heel snel te sterven (schending artikel 3 EVRM)."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Verder vermeldt de bestreden beslissing eveneens de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij, doch aan de Franse autoriteiten toekomt. Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG, of op artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing motiveert duidelijk, met verwijzing naar de toepasselijke bepaling, waarom de behandeling van de asielaanvraag op basis van de artikelen 3, lid 2, 7, 8 of 15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde is, alsmede waarom de medische redenen van de verzoekende partij niet aanvaard worden als grond voor een verblijfsrecht en haar niet beletten terug te keren naar Frankrijk. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in samenhang met de door de verzoekende partij ingeroepen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, alsmede "de 6de overwegende" en artikel 3, lid 2, 8 en 15 van de Dublin-II-Verordening.

3.4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.4.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

3.4.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

3.4.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

3.4.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

3.4.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.4.6. In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij desbetreffend dat de politieke en sociale situatie in de Noordelijke Kaukasus nog steeds ingewikkeld en gevaarlijk is, dat in Ingoesjetië geen behandeling van HIV voorhanden is en dat zij niet de nodige verzorging zal kunnen krijgen in Frankrijk.

De Raad wijst erop dat de verwijzing van de verzoekende partij naar de situatie in haar land van herkomst ter zake niet dienend is daar de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen repatriëring naar de Russische Federatie impliceert, doch enkel een overdracht aan de Franse autoriteiten door dewelke haar asielaanvraag verder zal worden onderzocht. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift het volgende voorhoudt : “*Er werd toepassing gedaan van artikel 16.1.e van de Dublin II verordening, wat betekent dat verzoeker in Frankrijk reeds uitgeprocedeerd is. Verzoeker zou dus terug naar Ingoesjetië gevoerd worden (...)*” en “*Gezien verzoeker uitgeprocedeerd is, zal hij onmiddellijk aangehouden worden met oog op repatriëring*”, beperkt zij zich tot het uiten van een blote bewering die zij geenszins met enige concrete elementen staaft, zodat zij deze argumentatie bezwaarlijk met dienstig gevolg kan opwerpen. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij in Frankrijk reeds een asielaanvraag heeft ingediend en de asielprocedure aldaar heeft doorlopen zonder ongunstige opmerkingen.

Daarnaast moet worden benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de situatie in Frankrijk in aanmerking heeft genomen en dienaangaande het volgende heeft gesteld:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/33/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Frankrijk hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Franse autoriteiten hem

zou repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.”

De verzoekende partij weerlegt dit standpunt niet en brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij in Frankrijk niet de nodige medicatie en medische begeleiding zou kunnen krijgen of dat zij in dat land incorrect zou behandeld worden, of nog dat Frankrijk personen, met miskenning van artikel 3 van het EVRM, repatrieert naar hun land van herkomst of dat vreemdelingen, die in het kader van de Dublin-II-Verordening naar Frankrijk teruggestuurd worden er onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er is derhalve geen indicatie dat de overbrenging van de verzoekende partij naar Frankrijk en het feit dat zij in Frankrijk dient te verblijven tijdens de behandeling van haar asielaanvraag op zich een inbreuk op artikel 3 van het EVRM inhoudt. Er dient daarenboven op gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te verblijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./Verenigd Koninkrijk*).

Waar de verzoekende partij, onder verwijzing naar rapporten in bijlage bij het verzoekschrift gevoegd (inventaris bij het verzoekschrift, stukken 6 en 7) die kritiek uiten op de invoering van artikel 17 *ter* in de Franse vreemdelingenwet waardoor het moeilijker wordt te worden gemachtigd tot verblijf op het Franse grondgebied op basis van medische gronden, stelt *“ten zeerste te betwijfelen”* in Frankrijk de nodige verzorging te zullen krijgen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij enkel wijst op voormelde bemoeilijking in de Franse wetgeving, doch op generlei wijze aantoonde dat haar in Frankrijk de nodige medische verzorging zal worden geweigerd.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geen precieze op haar persoonlijke situatie betrokken feitelijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.5.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.5.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.5.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

3.5.4. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.5.5. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.5.6. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij stelt dienaangaande te lijden aan HIV en hepatitis C, ziektes waarvoor zij dagelijkse verzorging behoeft en daarbij hulp nodig heeft. De verzoekende partij geeft aan zwak en

mager te zijn en duidt op het feit dat een gesloten centrum niet de aangewezen plaats is voor haar. De verzoekende partij voegt hierbij vijf medische getuigschriften in bijlage bij haar verzoekschrift (inventaris bij het verzoekschrift, stukken 2 en 3). Daarnaast stelt de verzoekende partij gehuwd te zijn met mevrouw O.Z. (...), met wie zij, samen met hun twee kinderen, een gezin vormt. Aan de hand van het aanhalen van rechtspraak van deze Raad, met name van arrest nr. "56 210" - de Raad neemt aan dat er wordt gedoeld op het arrest van deze Raad nr. 56 201 van 17 februari 2011, zoals correct aangegeven in de aanhef van de uiteenzetting van de eerste grief van de verzoekende partij- geeft de verzoekende partij te kennen, naar analogie, de zorgen van haar echtgenote nodig te hebben. De verzoekende partij merkt hierbij nog op dat het gegeven dat haar gezin niet over een legaal verblijf in België beschikt, hier niet relevant is. De verzoekende partij onderlijnt tenslotte dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij en haar gezin het recht niet worden gegund in België te kunnen blijven en merkt op dat haar gezin niettemin in een centrum van het Rode Kruis werd onthaald. De verzoekende partij staaft dit gegeven aan de hand van een attest van het Rode Kruis die zij in bijlage bij het verzoekschrift voegt (inventaris bij het verzoekschrift, stuk 4).

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met de rechten die beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij heeft het in de motivering van de bestreden beslissing evenwel over "*betrokkenes verklaarde echtgenote*". Tevens leren de stukken van het administratief dossier, met name de motieven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) genomen in hoofde van de vermeende echtgenote van de verzoekende partij, mevrouw O.Z.(...), dat deze laatste ter gelegenheid van haar Dublininterview het volgende verklaarde: "*Betrokkene verklaart dat haar ex-man verblijft in de buurt van Parijs. Betrokkene verklaart elders geen familie te hebben in Europa. Betrokkene verklaart verder dat zij en haar man uiteen zijn omwille van verschillende redenen. Betrokkene verklaart dat het niet goed gaat tussen hen. Ze verklaart dat ze te weten is gekomen dat hij aids heeft. Indien betrokkene meent dat zij in Frankrijk door haar man bedreigd wordt, dient zij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Franse autoriteiten. Er zijn geen aanwijzingen dat enige stappen in die richting hiervoor zijn ondernomen, noch aanwijzingen dat de bevoegde Franse autoriteiten de nodige bijstand en bescherming niet kunnen bieden. Betrokkene verklaart dat ze van plan was naar huis terug te keren maar haar ex-man heeft zijn familie laten weten dat zij op komst is en dat haar kinderen moeten afgenomen worden omdat het de traditie is dat de kinderen bij de man blijven. Betrokkene verklaart dat haar man niet voor de kinderen kan zorgen. Ze verklaart dat ze graag zou terugkeren naar huis want haar moeder is ziek en ze wil heel graag haar kinderen zelf opvoeden. België kan in dit geval alleen onderzoek voeren naar de verantwoordelijke lidstaat. Voor bovenvermelde problemen dient ze zich te richten tot de Franse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor haar. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelt betrokkene dat ze geen medische problemen heeft. Er zijn bijgevolg geen concrete aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde klachten haar verhinderen om te reizen.*"

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het louter voorhouden te zijn gehuwd met mevrouw O.Z.(...) en samen met hun twee kinderen één gezin te vormen. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij ter gelegenheid van haar Dublininterview op 12 oktober 2011 betrof dit een traditioneel huwelijk. Zij brengt evenwel geen enkel stuk aan waaruit de correctheid van haar beweringen zou kunnen afgeleid worden.

Indien voorgaande versie van de feiten, zoals deze kan worden teruggevonden in het administratief dossier, correct is, impliceert dit dat besloten kan worden dat er geen sprake is van een familie- of gezinsleven, dan wel een hechte relatie, tussen de verzoekende partij en haar vermeende echtgenote (en twee kinderen). Het gegeven dat de verzoekende partij nu aangeeft de zorgen van haar vermeende echtgenote nodig te hebben, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er dient immers herhaald te worden dat artikel 8 van het EVRM enkel bestaande gezinsrelaties beschermt en uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Evenwel dient, middels de samenstelling van het administratief dossier -dat eveneens stukken bevat aangaande de vermeende echtgenote en de twee kinderen van de verzoekende partij- en de stukken betreffende haar vermeende echtgenote en twee kinderen die de verzoekende partij zelf in bijlage bij haar verzoekschrift weet aan te brengen, minstens vastgesteld te worden dat de zaken van de

verzoekende partij en haar vermeende echtgenote en twee kinderen minstens gelieerd zijn. In de mate waarin er, uitgaande van voormelde niet betwiste vaststelling dat beiden minstens gelieerd zijn, wel sprake zou zijn van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en volledigheidshalve, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij *in casu* refereert naar de noodzaak met haar echtgenote te kunnen samenblijven teneinde een beroep te kunnen doen op haar verzorging. De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft tot het Rijk en dat er derhalve in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht, zoals dat reeds werd gesteld *sub* 3.4.3. of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

3.5.7. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij benadrukt dat zij gezien haar penibele medische toestand de bijstand en de zorgen van haar gezin nodig heeft. Zij stelt zonder haar familie alles kwijt te zijn. De verzoekende partij wijst erop dat haar echtgenote een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, dewelke zij in bijlage bij het verzoekschrift voegt (inventaris bij het verzoekschrift, stuk 5). De verzoekende partij houdt voor dat haar echtgenote lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom en dat de afwezigheid van de verzoekende partij niet tot beterschap van de medische situatie van de echtgenote leidt. Nu deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende is, is de verzoekende partij van mening dat haar echtgenote en hun twee kinderen onverwijderbaar zijn nu in hun hoofde geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden genomen, ook al zou hun verblijf in België niet wettig zijn. De verzoekende partij besluit dat haar familiaal leven bijgevolg enkel in België verdergezet kan worden, zodat zij zich, teneinde een familiaal leven te kunnen leiden, nergens anders kan vestigen, noch in Frankrijk, noch in Ingoesjetië.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij in het verzoekschrift zelf aangeeft dat zij en haar gezin heden illegaal verblijf houden in België. Het gegeven dat haar echtgenote en twee kinderen worden opgevangen in een centrum van het Rode Kruis, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verder wijst de Raad erop dat een hangende procedure bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de echtgenote van de verzoekende partij deze echtgenote hoe dan ook niet verhindert op vrijwillige basis haar echtgenoot te vergezellen naar Frankrijk teneinde hem aldaar van de nodige zorgen te voorzien. Dit klemt des te meer daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 28 juli 2011 ook in hoofde van de echtgenote van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) werd genomen, dat de echtgenote tevens het voorwerp uitmaakte van een terugnameverzoek aan Frankrijk en dat de Franse autoriteiten op 18 juli 2011 eveneens hebben ingestemd met dit verzoek. Zoals in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven, dient ook de echtgenote van de verzoekende partij zich aldus, vergezeld van hun twee minderjarige kinderen, naar Frankrijk te begeven teneinde haar asielaanvraag behandeld te zien. De bestreden beslissing heeft bijgevolg niet tot gevolg dat de familieleden van elkaar zullen worden gescheiden.

Één en ander wordt tevens uitdrukkelijk in de bestreden beslissing overwogen: *“Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zijn vrouw en twee kinderen in België zouden zijn (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder geen familie in Europa te hebben (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot de familieleden die in België zouden, met name zijn echtgenote O. Z.(...) (o.v(...)) en twee kinderen K. D.(...) (°(...)2009) en K. A.(...) (°(...)2011) dient te worden opgemerkt dat in het kader van betrokkene verklaarde echtgenote en haar twee minderjarige kinderen op 28.07.2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied binnen de zeven (07) dagen te verlaten, werd genomen waarvan ze op dezelfde dag in kennis werd gesteld en waarin gesteld wordt dat zij zich in het kader van de Dublin-II-Verordening naar Frankrijk diende te begeven. Indien betrokkene verklaarde echtgenote O. Z.(...) (o.v. (...)) zich met haar twee minderjarige kinderen alsnog op het Belgische grondgebied zou bevinden dan dient te worden opgemerkt dat dit verblijf de*

facto illegaal is aangezien uit het administratief dossier van betrokkene verklaarde echtgenote blijkt, dat zij niet over enig legaal of wettelijk verblijfsstatuut in België beschikt. Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 derhalve niet aan de orde. Een kopie van deze beslissing werd in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd.”

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar gezin in Frankrijk te verblijven. De verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom dit in hoofde van haar echtgenote volstrekt onmogelijkheid zou zijn. Deze elementen laten toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders, *in casu* in Frankrijk, verder te zetten.

De verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest nr. “56 210” van de Raad - de Raad neemt aan dat er wordt gedoeld op het arrest van deze Raad nr. 56 201 van 17 februari 2011, zoals correct aangegeven in de aanhef van de uiteenzetting van de eerste grief van de verzoekende partij- is *in casu* niet dienstig. De feitelijke situatie die aan de basis lag van voormeld arrest, waar sprake was van een ouder-kind relatie en waarbij een ernstige vorm van afhankelijkheid werd aangetoond, is immers niet vergelijkbaar met deze in voorliggende zaak.

In casu wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.6. Uit al het voorgaande volgt dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij de toepassing door de Belgische autoriteiten van “de 6de overwegende” en artikel 15(, tweede lid) van de Dublin-II-Verordening voorstaat.

Met betrekking tot het door de verzoekende partij aangevoerde artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, dient opgemerkt te worden dat dit artikel luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugnname is gericht, daarvan in kennis.”

Met betrekking tot het standpunt van de verzoekende partij dat de verwerende partij op basis van artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening steeds had kunnen beslissen om haar asielaanvraag door de Belgische asielinstanties te laten behandelen, moet worden benadrukt dat *in casu* op de verwerende partij geen verplichting rust om af te wijken van de bevoegdheidsregels die zijn vervat in de Dublin-II-Verordening en dat zij heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat er geen reden bestaat om af te wijken van deze regels. *In fine* van de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat ‘Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art.7 of art. 15 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003’. De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening op zich geen verplichting voor een lidstaat kan worden afgeleid om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Hierbij wordt verwezen naar punt 3.3. en verder van dit arrest. Het feit dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met de redenen waarom de verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

De verzoekende partij betoogt verder nog dat haar asielaanvraag op grond van artikel 8 van de Dublin-II-Verordening in België had dienen te worden onderzocht. Zij zet uiteen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingevoerd ter gelegenheid van de omzetting van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en houdt voor dat een procedure overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet moet worden aanzien als een bepaalde procedure om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen. Vervolgens wijst zij op artikel 49/3 van de vreemdelingenwet waaruit volgens haar blijkt dat een aanvraag om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus de vorm aanneemt van een asielaanvraag. Dienvolgens meent zij dat zij overeenkomstig artikel 8 van de Dublin-II-Verordening als gezinslid van een asielzoeker (de verzoekende partij doelt hier op haar echtgenote die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende) die in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, gerechtigd is, indien zij dit wenst, het asielverzoek in deze lidstaat behandeld te zien.

Artikel 8 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“Wanneer een gezinslid van een asielzoeker in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.”

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij niet kan worden bijgetreden waar zij voorstaat als zou een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een bepaalde procedure om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, uitmaken. Hoewel artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, samen de omzetting in Belgisch recht vormen van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, blijkt het volgende uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepalingen in de vreemdelingenwet werden ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 10-11.*):

“Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. Dit verschil in behandeling wordt gerechtvaardigd door het objectief criterium van de grond van de aanvraag, naargelang het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, of op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt om een beroep te doen op de subsidiaire bescherming. De elementen die tot staving van beide typen van aanvragen worden aangevoerd zijn immers fundamenteel verschillend: de aanvraag gebaseerd op een ander criterium voor toekenning van de subsidiaire bescherming vereist dat de verklaringen van de aanvrager op hun geloofwaardigheid worden beoordeeld (subjectief gegeven), daar waar de aanvraag gebaseerd op een ernstige ziekte in wezen gebaseerd is op een geneeskundig onderzoek (objectief gegeven). Deze objectieve diagnose kan echter niet worden gesteld door de Belgische autoriteiten, of dit nu de minister of zijn gemachtigde of de asielinstanties zijn, en vereist een medisch advies. Uitgaande van deze constatering is het doel van het ingevoerde systeem de asielinstanties niet te belasten met aanvragen die zij momenteel niet moeten behandelen en waarover zij zich hoe dan ook niet rechtsreeks kunnen uitspreken. Het middel dat gebruikt wordt om dit doel te bereiken is de instelling van een specifieke wettelijke procedure met duidelijk gestelde voorwaarden, die leidt tot een beslissing van de minister of diens gemachtigde, in artikel 9 ter, dat gebaseerd is op de huidige praktijk. Dit middel is in verhouding met het nagestreefde doel omdat het geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert.”

De wetgever heeft derhalve bij de bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van de begrippen “subsidiaire bescherming” en “een reëel risico op ernstige schade” voor ernstig zieke vreemdelingen gekozen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, naast de asielprocedure. De Raad onderstreept aldus dat een asielaanvraag en een aanvraag om machtiging tot verblijf twee van elkaar te onderscheiden aanvragen zijn. Het feit dat de echtgenote van de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf, heeft aldus geenszins tot gevolg dat het bestuur geen standpunt kan innemen omtrent de staat die bevoegd is

voor de behandeling van een door een gezinslid, met name de verzoekende partij, ingediend asielerzoek en verhindert evenmin dat het bestuur derhalve overgaat tot de afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft daarenboven geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling. De verzoekende partij kan zich aldus niet dienstig beroepen op artikel 8 van de Dublin-II-Verordening.

3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekende partij ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS